

En ze wist niet meer wanneer voor 't eerste haar aandacht gevangen was door dien éenen naam, die hij, meer dan eenig andere, met een heimelijke voorkeur scheen te noemen. „Een meisje, dat pas met haar moeder in de stad was komen wonen,” vertelde hij, op haar vraag, kort en onverschillig-weg, maar een paar dagen later, toen hij druk-vroolijk thuiskwam, met de opgewondenheid van het spel nog in zijn bruuske gebaren, bleek zij hem den ganschen avond zulk een buitengewoon goede partner geweest; „zeldzaam”, meende Herbert toen, „zoo krachtig zij haar ballen sloeg, zeldzaam gespierd en lenig, was ze en toch niet grof gebouwd.”

Door Lize zelf niet erkend, groeide er een heimelijke vijandigheid in haar tegen de onbekende, wier naam alleen al preten-tius en aanstellerig leek, en meer dan zij wilde hielden haar gedachten zich met het meisje bezig; doch wanneer Herbert van haar sprak, haar spel prees, of vertelde van de uitbundige vroolijkheid waarmee ze soms alle anderen tot dwaasheid mee kon slepen, wist het vrouwtje dadelijk een schampere opmerking, verzon ze soms, in een botte zucht naar tegenspraak, aanmerkingen, die ze zeide van anderen gehoord te hebben, spiedde ze, jaloersch vijandig, of er ook ongewone warmte klonk in zijn antwoord.

Helma Royen.... eens, met een schokschrik had Lize den naam gelezen op een enveloppe tusschen de papieren op Herberts lessenaar; doch uit 't gedrukte hoofd erboven moest ze wel besluiten, dat de inhoud een convocatie-billet of een quitantie van de club zou zijn en ze durfde, hoewel heel den dag de vraag haar brandde, er niet met hem over spreken.

Een paar weken later, toen ze opruimde tusschen zijn boeken, vond ze er een bundel gedichten van Baudelaire en dezelfde naam — met groote open letters en een kloeken streep — vóórin.

Toen, onder den schijn van een plagende

grap, maar met een hooge, bevende zenuwstem, vróég ze....

Zijn gulle, diepe lach, de lach-van-vroeger, die ze zoo zelden meer hoorde, ontwapende haar argwaan méér dan de heftigste tegenspraak zou hebben gedaan. Hij vatte haar bij de pols en trok haar naar zich toe, op zijn knie: „Wedden,” zei hij hoofdschuddend, en vaderlijk bestraffend, „dat ze er zich weer een heele roman uit gebrouwen heeft? Misschien wel een geheime liefde-code tusschen Helma en mij? Kindje maak het jezelf toch niet zoo moeilijk, als je zoo doorgaat, kun je altijd wel iets vinden om jaloersch op te zijn.”

Ze wist geen antwoord; de zin van zijn woorden drong nauwelijks tot haar door, ze hoorde alleen in zijn stem de hartelijkheid, die ze zoo lang gemist had, ze voelde zijn hand liefkozend over haar schouder, zijn vingers langs haar fijne gewrichten strelen.... En opeens, met ongewone heftigheid, sloeg ze de armen stijf om z'n hals: „O, Her.... Her.... ik móét wel aan akelige dingen denken als je zóó.... zoo koel en vreemd....”

„Dat is dus voor éens en altijd afgehandeld,” zei hij voldaan terwijl hij, zijn knie strekkend, haar dwong om op te staan. „En geef me dat boek nou meteen maar mee, anders vergeet ik het terug te geven.”

„Net of jij ooit gedichten leest,” kon ze, schamper, zich niet weerhouden.

„Je weet best, dat ik veel van goeie lectuur hou,” troefde hij dadelijk bits, vijandig, „maar omdat jij bij een ernstig boek in slaap valt....”

Ze kromp onder de waarheid van het hard verwijt.

Van dien dag af dwong Lize zich om niet langer jaloersch te zijn en Herbert maakte het haar gemakkelijk; hij noemde den naam van het meisje nooit meer en bleef vaker dan vroeger, des avonds thuis.

De vacantiemaand, die zij, als elk jaar, met het kind bij haar moeder, doorbracht,